

právem předpokládal, byť i v nař. rozhodnutí to nevyjádřil způsobem zcela přesným, že se tak stalo se souhlasem st-le, že on toto další prodlévání hostů pasivně trpěl, ač byl podle bodu 11. cit. vyhlášky povinen je netrpěti. Podklad pro to měl žal. úřad také v oznámení četnické stanice, podle které st-l při zakročení četnického strážmistra prohlásil, že »hosty nechtěl z hostince vykázati, aby tím neutrpěl na živnosti«. St-l také ne tvrdil v odvolání, že se zachoval tak, jak mu to ukládá předpis bodu 11. cit. vyhlášky.

Nelze proto shledati nezákonnost v tom, jestliže žal. úřad za daných okolností trestní nález vydaný proti st-li pro nedodržení policejní hodiny uzavírací potvrdil.

Č. 10.291.

Policejní právo trestní. — Živnostenské právo:
I. V policejním řízení trestním jest úřad povinen přihlídnouti též k výsledkům úředního šetření o okolnostech, které strana neuvedla. —
II. O skutkové podstatě přestupku prodávání lihovin, nalévaných do otevřených lahví, přinesených kupujícími.

(Nález ze dne 23. ledna 1933 č. 2175/31.)

V ě c: Josef K. v L. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek podle § 22 živn. řádu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-li, jenž má živn. list znějící na výrobu lihovin studenou cestou, byv slyšen dne 20. listopadu 1926 u obecního úřadu v L. udal, že jako oprávněný výrobce lihovin prodává a nalévá své výrobky do přinesených láhví konsumentům, láhve při tom uzavírá zátkou, zapečetí nebo přelepí papírovou nálepkou.

Trestním nálezem osp-é v Jičíně z 22. března 1927 byl st-l pro přestupek § 22 živn. řádu, kterého se dopustil podle vlastního doznání tím, že naléval konsumentům do přinesených láhví lihoviny, odsouzen podle § 132 lit. a) téhož řádu k pokutě 300 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 30 dnů. Výnosem zsp-é v Praze z 22. června 1927 nebylo vyhověno odvolání st-lovu z důvodu, že skutková povaha přestupku straně za vinu kladeného jest zjištěna seznáním stráže a jejím vlastním doznáním.

Když pak tento výnos byl nss-em zrušen pro vady řízení, žal. úřad, rozhoduje znovu, nař. rozhodnutím odvolání st-lovu nevyhověl, poněvadž skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu jest prokázána seznáním stráže a částečným vlastním doznáním jeho, a zamítl další žádost za snížení po případě prominutí uložené pokuty z milosti, jelikož zde není důvodů zvláštního zřetele hodných. K námitce v odvolání uplatňované podotkl žal. úřad toto: »Podle zák. z 23. června 1881 č. 62 ř. z. jest pouze prodej lihovin v uzavřených lahvích živností svobodnou, k níž stačí pouhá opověď. Nalévání lihovin do přinesených láhví pokládá se za součást živnosti koncesované, ať již láhev, která byla kupcem při-

nesena, prodavač potom zapečetí nebo jinak uzavře. K tomu se také stěžovatel přiznal při protokolárním výsledku dne 20. listopadu 1926 a nezmíňoval se o tom, že by uzavření a zapečetění prováděl v oddělené provozovně, do které zákazníci nemají přístupu.»

Ve stížnosti na toto rozhodnutí podané poukazuje st-l k tomu, že žal. úřad po vydání nálezu nss-u, jímž bylo dřívější rozhodnutí zsp-é zrušeno, doplnil řízení a vyslechl svědky o tom, naléval-li st-l pálené nápoje lihové kupujícím do přinesených lahví a pečetil-li je v obchodní místnosti, či v místnostech, do nichž kupující nemají přístupu. Slyšení svědci vypověděli, že st-l provádí tuto manipulaci v místnosti, do níž kupující nemají přístupu. Stížnost vytýká, že žal. úřad k těmto svědeckým výpovědím nepřihlédl a jimi se nezabýval, ač manipulace st-lem prováděná a úředně zjištěná odpovídá úplně předpisům zák. č. 62/1881 ř. z.

Námítku tuto dlužno uznati důvodnou.

Řízení v policejních věcech trestních jest officiosní a je ovládáno zásadou zjištění materiální pravdy. Důsledkem těchto zásad je úřad povinen vyšetřiti i okolnosti svědčící ve prospěch obviněného, okolnosti svědčící pro jeho vinu i proti ní uvážiti, je hodnotiti a podle výsledku tohoto hodnocení rozhodnouti. Následkem toho není úřad — rozhoduje o tom, zdali se obviněný dopustil přestupku jemu za vinu kladeného, — v žádném případě oprávněn pominouti důkaz provedený bez návrhu obviněného, tedy z povinnosti úřední, o okolnosti rozhodné pro otázku viny, tedy ani tenkrát, když obviněný při svém odpovědném výsledku nebránil se námítkou, že pro nedostatek nějaké pro otázku viny rozhodné skutkové okolnosti není dána skutková podstata inkriminovaného trestního činu, a když tak neučinil ani v odvolání z trestního nálezu první stolice.

V daném případě vyslovil žal. úřad, že se st-l dopustil přestupku § 22 živn. ř. tím, že naléval kupujícím lihoviny do lahví, které si přinesli, ač neměl koncese k provozování výčepu a drobného prodeje pálených nápojů lihových. Žal. úřad v nař. rozhodnutí konstatoval, že st-l se k tomuto jednání při odpovědném výsledku přiznal a nezmínil se o tom, že by uzavření a zapečetění lahví prováděl v oddělené místnosti, do níž kupující nemají přístupu. Ze spisů je patrné, že st-l má živn. list na výrobu lihovin studenou cestou. Z toho, co bylo uvedeno, je patrné, že žal. úřad stojí na stanovisku, že výrobci lihovin nejsou oprávněni nalévat je v obchodních místnostech, do nichž mají kupující přístup, do lahví, které si tito přinesli, a láhve v přítomnosti kupujících obchodně uzavírat.

Žal. úřad konal šetření o tom, zdali st-l naléval pálené nápoje lihové do lahví, které si kupující přinesli, a zdali uzavíral tyto láhve v obchodní místnosti, či v místnostech, do nichž kupující nemají přístupu. Slyšení svědci udali, že st-l nalévá kupujícím pálené nápoje lihové do lahví, které si přinesli, ve zvláštní místnosti, do níž kupující nemají přístupu, a tam láhve po obchodním způsobu uzavírá. Takto uzavřené láhve vydává pak kupujícím v místnosti, v níž však láhve nikdy s pálenými nápoji lihovými nebyly.

Je-li však trestní řízení ve věcech policejních officiosní a ovládáno zásadou materiální pravdy, pak byl žal. úřad povinen při svém rozho-

dování o odvolání st-lově přihlédnouti k těmto svědeckým výpovědím, i když st-l ani při svém odpovědném výslechu ani v odvolání z trestního nálezu prvé stolice nezmínil se o tom, že naléval pálené nápoje lihové do lahví, které si kupující přinesli, ve zvláštní místnosti, do níž kupující neměli přístupu a tam je po obchodním způsobu uzavíral. Nepozíral-li úřad k zmíněným svědeckým výpovědím, ač obsah jejich mohl míti se zřetelem k ustanovením mín. nař. ze 17. listopadu 1885 č. 166 ř. z. vliv na posouzení otázky viny, dopustil se podstatné vady řízení. Ježto toto opomenutí bylo zaviněno nesprávným právním názorem žal. úřadu, že není, rozhoduje o odvolání, povinen pozírat k výsledku úředního šetření o okolnostech, jež strana v trestním řízení neuvedla, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.292.

Policejní právo trestní: Zakládá jízda autem v zatáčkách bez dávání výstražného znamení skutkovou podstatu přestupku podle § 431 trest. zák., trestného soudy, či přestupku § 48 mín. nař. z 28. dubna 1910 č. 81 ř. z., trestného politickými úřady?

(Nález ze dne 23. ledna 1933 č. 3923/31.)

V ě c: Vojtěch J. ve V. proti zemskému úřadu v Praze o policejní přestupek.

V ý r o k: Na ř í k a n é r o z h o d n u t í z r u š u j e s e p r o v a d - n o s t ří z e n í.

D ů v o d y: Nálezem okresního úřadu v Trutnově z 5. listopadu 1929 uznán byl st-l vinným přestupkem § 48 mín. nař. z 28. dubna 1910 č. 81 ř. z. a odsouzen k peněžitě pokutě 50 Kč, po případě k trestu vězení na dobu 24 hodin a to s tím odůvodněním, že jeho vlastním částečným doznáním a podle zjištění bezpečnostní stráže jest prokázáno, že st-l jel dne 22. června 1929 odpoledne autem po okresní silnici M.—V. a nedával v nebezpečných zatáčkách nad osadou S. výstražné znamení. Odvolání proti tomu podané bylo nař. rozhodnutím zemského úřadu v Praze zamítnuto s odůvodněním, že skutková podstata přestupku jest seznáním udávajícího orgánu zjištěna.

Na toto rozhodnutí podal st-l stížnost, o které nss uvažoval takto:

St-l uplatňuje především námitku, že k rozhodnutí o této záležitosti nebyly příslušny úřady správní, nýbrž soud, ježto prý šlo o skutkovou podstatu přestupku § 431 tr. zák., a že jest proto celé řízení zmatečné.

Skutková podstata přestupku § 431 tr. zák. jest dána, dopustil-li se kdo jednání neb opominutí, o kterém podle jeho přirozených, pro každého seznatelných následků anebo podle zvláště vyhlášených předpisů neb podle svého stavu, úřadu, povolání, živnosti, svého zaměstnání anebo vůbec podle svých zvláštních poměrů jest s to nahlédnouti, že jest způsobilé přivoditi neb zvětšiti nebezpečenství pro život, zdraví neb tělesnou bezpečnost lidí. Podle ustálené judikatury (srov. plenární rozhodnutí nejvyššího soudu z 29. dubna 1896 č. 4664, sbírka Nowakova